

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ИНЂИЈА, март 2011. год.
ГОДИНА XXII БРОЈ 3443

ПУТ ИНЂИЈА – НОВИ САД – ПРАВА СЛИКА "ГРАДА БУДУЋНОСТИ" И "НАЈУСПЕШНИЈЕ ОПШТИНЕ У СРБИЈИ"

Општински одбор Српске радикалне странке у Инђији и наша одборничка група на седницама Скупштине општине Инђија упорно инсистира да се нешто учини и предузме поводом застрашујућег стања у ком се налази овај пут. Једино објашњење општинске власти је да пут није у њиховој надлежности, уз упорно пребацавање одговорности на више органе власти. Али, ту постоји један логичан проблем: наиме, власт, почев од општинског, преко покрајинског, па до републичког нивоа, је потпуно идентична, односно сачињавају је исте странке.

Постављамо питање, у име свих, без обзира на политичку припадност и опредељење, шта су локални властодршци, предвођени Гораном Јешићем, урадили да код својих партијских колега у Покрајини и Републици издејствују да се ова саобраћајна катастрофа доведе у неко нормално стање? Напомињемо да Инђија има два посланика у Скупштини АП Војводине, из редова Демократске странке.

Подсећамо на обећање садашњег, још увек актуелног, председника општине Инђија Горана Јешића, дато у току предизборне кампање, да ће он лично предводити грађане и организовати блокаду поменутог пута, као средство притиска да крене његова поправка, односно санација. Наравно, то је било предизборно обећање, а стварност је да је после избора, уместо на пут, сео у нови службени џип, који је управо тада купљен, наравно новцем грађана Инђије, наводно за потребе општине, а у преводу за њега лично. Сада је и тај џип замењен и купљен је још луксузнији аутомобил марке Волво, који кошта више десетина хиљада евра.

Руководећи се, ваљда, оном народном пословицом да по туђим леђима ни сто удараца није много, тако и када стално мењате службене аутомобиле, онда ни пут, односно боље рећи минско поље, које води до Новог Сада, не изгледа тако лоше!

Када помињемо џип, треба истаћи да је тај џип сада уступљен на коришћење МУП-у (Полицијска управа Сремска Митровица), а истовремено имамо новинске наслове како је лабораторија Дома здравља у Инђији пред затварањем. Директор Дома здравља изјављује: "Нисам чаробњак, али даљи рад лабораторије је немогућа мисија." Такође, заменик председника општине оптужује Министарство здравља, дакле републичке органе. Намеће се логично питање зашто општина из својих средстава уступа џип институцији која је у надлежности Републике, а истовремено оптужује републичке органе да ће због њиховог неплаћања морати да затвори лабораторију Дома здравља у Инђији.

ЛИЦЕ И НАЛИЧЈЕ ЛАЖНОГ ИНЋИЈСКОГ СЈАЈА

Место удаљено само 50м од Дома здравља, а канал који протиче кроз Инђију претворен је у праву проточну канализацију

Инђијска општина, још у време велике Југославије, била је синоним за успешну општину, у којој је развијена привреда, а посебан печат давали су мали привредници који су у воде приватног бизниса упловили међу првима у Југославији.

Инђија се налази на географски готово идеалном положају: између Београда и Новог Сада, два највећа града у Србији, територија наше општине излази на обалу Дунава, налазимо се између два аутопута, имамо близину аеродрома, Националног парка Фрушка гора, имамо идеалне услове за развој свих грана пољопривреде, па чак, као додатне активности, и туризма. Уз све то, Инђија има и релативно добру образовну структуру становништва.

Али, шта је од свега овог искориштено? Оно што је тренутној инђијској власти ишло од руке нису инвестиције, није испуњавање предизборних обећања, није повећање животног стандарда, није побољшање квалитета живота, али јесте маркетинг и стварање лажне слике о неком наводном економском благостању. Маркетинг је добар, мотивација и жеља да budete најбољи такође, постављање високих стандарда је такође продуктивно, али дефинитивно није добро ако то десет година остане мртво слово на папиру!

Прича о Инђији као најуспешнијој општини у Србији и буквално вређа здрав разум и интелигенцију људи који у њој живе. На крају крајева, не тврди то Општински одбор Српске радикалне странке, већ статистички подаци објављени на веб сајту Сремске привредне коморе, који показују да је просечна зарада по запосленом у Инђији нижа од просечне зараде и у Србији, и у Војводини, па чак и у Сремском округу. Општине Сремског округа Рума, Пећинци и Сремска Митровица имају знатно већу зараду по запосленом од Инђије.

У прилог томе наводимо вам један очигледан и сликовит пример: наиме, први СОС маркет "Јабука" (маркет за социјално угрожене) на територији Војводине отворен је баш у Инђији. Инђија, дакле, нажалост, није најуспешнија ни у Срему, а камоли у целој Србији, а прича о Инђији као 17. општини у свету по успешности не заслужује никакав иоле озбиљнији коментар.

Тачно је да је неколико фабрика дошло у Инђију, уосталом као и у друге суседне општине које се налазе у близини Београда и Новог Сада, али такође тачно је и то да су бројне инђијске фабрике попут "Срем – намештаја", "Крзнаре", "Графичара", "Бруна", "Агроуније", "Интекса", "Гумапласта" упропаштене и заувек пуштене низ воду.

Тачно је да је сам строги центар Инђије уређен, али то је само козметика и шминка. Само сто метара од семафора у центру града имамо улице које изгледају као да сте се вратили сто година у прошлост. Подсећамо на обећања да ће улице Светосавска, Српскоцрквена, Фрушкогорска, Голубиначка, као и многе друге, бити санирание.

О стању у селима наше општине да и не говоримо. Она као да су препуштена сама себи и стихији. Њих се тренутна локална власт сети само пред изборе, а у међувремену оправдане захтеве њихових месних заједница јавно, путем медија, готово подругљиво назива "списком лепих жеља".

Једно од предизборних обећања, на основу којих је садашња власт добила изборе у Инђији, је и чувена прича о изградњи бање. Наслушали смо се прича и нагледали предизборних спотова у којима је приказивана та будућа бања, али ово је сурова стварност:

Извор топле воде, који су слободно користили сви наши грађани, је забетониран, а простор око њега је претворен у праву дивљу депонију.

Наравно да је жеља свих да Инђија има бању, наравно да је то једна од великих шанси за нашу општину, али наравно да грађани, после десет година празне приче и лажних обећања, апсолутно више не верују да ће ова власт учинити било шта по том питању.

ШТА ВЛАСТ РАДИ ИЗА ЗАТВОРЕНИХ ВРАТА И ЛЕЂА ГРАЂАНА

Да ли би ико нормалан и неутралан могао да поверује да се у једној демократској земљи у 21. веку седнице локалне Скупштине не преносе, иако постоји јавно предузеће Радио-телевизија Инђија, које је и основано да би благовремено информисало јавност? Политичка одлука локалних моћника је да грађани остану неинформисани, и зато се не дозвољавају преноси скупштинских седница. Тиме се и крије од грађана да се њиховим новцем издржава једно фантомско јавно предузеће Ингрин, створено само да би се по политичкој линији запошљавали кадрови, или неки који су кадрови у покушају. Увид у скупштински материјал на седници која је одржана у децембру 2010. године даје информацију о расходима тог фантомског јавног предузећа планираним за 2011. годину. Можда се овде крије одговор на питање где су средства за санацију и асфалтирање улица.

То предузеће основано је да би одржавало будућу регионалну депонију. Општински одбор Српске радикалне странке се супротстављао самој идеји да се отпад из целог Срема одлаже у Инђији, али власт, то јест Горан Јешић, мисли другачије. Парадоксално, захваљујући њему, Инђија ће заиста постати лидер у региону, али лидер по количини отпада који ће се из околних општина сливати у Инђију. Као да немамо већ довољно загађивача, као што су фабрике "Мон Бат", цинкара "Цеље", а о фабрици за производњу псеће хране "Фармина", која је пуштена у рад, а да није уградила филтере за пречишћавање, и несносном смраду коју се из ње шири, да и не говоримо.

ПРЧАЊ: НЕЗНАЊЕ, НАИВНОСТ, ИЛИ ЛОША НАМЕРА?

Од шире јавности се крију детаљи о суманутој одлуци владајуће већине, предвођене Јешићем, да објекат на Црногорском приморју, у месту Прчањ, површине 400 м² и објекат од 58 м², чији је носилац права коришћења Општина Инђија, замени за портирницу у инђијском селу Јарковци. Тада су тврдили да у Јарковцима постоји наставно-спортско-рекреативни центар за потребе деце и омладине. Заменили земљиште и објекат на Црногорском приморју, и то 2006. године, када су цене некретнина у Црној Гори биле изузетно велике, за објекат у малом сремачком селу, представља, поново подвлачимо, суманут потез, а грађанима остављамо да сами процене у чијем интересу је то урађено. То је као када бисте заменили луксузни стан у центру Београда за трошну кућицу у Бабушници (уз све поштовање грађана који тамо живе). Нормалан човек и домаћин свакако не би ни помислио, а камоли спровео у дело, тако небулозну ствар.

АФЕРА ИНГАС

Такође, јавност најалост не зна детаље о афери, иако захваљујући медијима изван контроле локалних назови моћника, истина полако излази на видело. Невероватна је чињеница да једна зграда у Инђији има, практично, монопол, и да је неписано правило да јавна предузећа, милом или силом, морају баш искључиво у тој згради да купују пословни простор. Општински одбор Српске радикалне странке у Инђији жестоко се супротставља томе, уз аргументацију да је куповина пословног простора у време ове свеопште економске кризе, скуп и нерационалан потез. У згради Трејд јуник већ је купљен пословни простор за јавно предузеће Дирекција за изградњу Општине Инђија (500 м²), Пословно-образовни центар (500 м²), библиотеку (1000 м²), а кулминација се десила при покушају продаје пословног простора за јавно предузеће Ингас, о чему ових дана сазнајемо из медија, који просто брује о тој афери која потреса актуелну локалну власт. Очигледно губећи све konce, тренутни председник општине прети, и то пред ТВ камерама, радницима јавног предузећа Ингас, који су били у штрајку, како ће због тога одговорати! А потом смо, такође из његових уста, чули нешто у шта је тешко поверовати. Наиме, он јавно за раднике Ингаса каже да су полуписмени нерадници са три разреда основне школе, који су посао добили по политичкој линији и да су сви чланови Социјалистичке партије Србије и Демократске странке. Све и да је то тако, ова изјава човека који сам води Демократску странку у Инђији, представља врхунац цинизма и лицемерја.

Оно што је веома индикативно јесте сазнање да, иако је Дирекција купила пословни простор у поменутој згради, она и даље плаћа закуп и налази се на сасвим другој локацији.

Такође, простор претходно купљен за библиотеку, уз аргументацију да је 1000 м² неопходно за функционисање библиотеке, сада је потпуно бесплатно уступљен, одлуком владајуће већине, без икакве јавне расправе, Факултету техничких наука из Новог Сада на период од 20 година:

Шта су прави разлози који наводе Јешића, који живи у стану који се налази баш у поменутој згради Трејд Јуник, да, према јавним изјавама директора Ингаса, врши притисак да се баш у тој истој згради купује пословни простор који се плаћа из буџета јавних предузећа?! Додајмо томе и податак да се, вољом скупштинске већине, коју Јешић контролише, чак и једна улица назвала по имену приватне фирме Трејд Јуник, као и званичну иницијативу покрену у Скупштини Општине Инђија, да се власнику те приватне фирме додели звање почасног грађанина Инђије, уз најаве да му на сред центра треба подићи и споменик. О чему се ту заправо ради, остављамо грађанима да сами донесу закључак и изрекну свој суд, уверени да им то неће бити тежак посао.

ОВДЕ ЈЕ ОДРЖАНА УНИВЕРЗИЈАДА У ИНЋИЈИ???!!!

Једна од великих предизборних превара била је и прича о завршетку Спортске хале у Инђији у првој половини 2009. године. Како слика замењује хиљаду речи, евидентно је да је стварност битно другачија.

У халу су уложена велика средства, подигнути кредити, а од завршетка хале још нема ни трага ни гласа.

Оно што изазива бојазан код свих објективних грађана, без обзира на политичку припадност, је чињеница да хала буквално плива на води, да су у њој постављене пумпе које кроз цеви непрекидно избацују воду у оближњи поток. Грађани Инђије врло добро знају да терен на коме се гради хала представља једну од најнижих тачака Инђије када је у питању надморска висина, и да се тај простор и раније после сваке кише претварао у право привремено језеро. То је подводан терен и било је непромишљено и нерационално упуштати се у такву авантуру са неизвесним исходом.

ПРИМЕР "ПОШТЕНОГ" КОНКУРСА У РЕЖИЈИ АКТУЕЛНЕ ЛОКАЛНЕ ВЛАСТИ

Јавна је тајна у Инђији да су појединци купили земљу по багателним ценама од Земљорадничке задруге "Инђија", а потом, након што је то земљиште проглашено индустријском зоном, и након што је, о трошку општине, доведена комплетна инфраструктура, продавали по вишеструко већим ценама. Тако се извесни Душан Каљевић јавно хвалио изјављујући по медијима да земљиште које је купио по цени од једног евра по квадрату сада вреди 15-20 евра по квадрату. Да ли је ово добра пословна процена, нешто уобичајено, пука случајност, или пак класична злоупотреба власти?

Земљорадничка задруга „Инђија“
Инђија, Војводе Степе 20/1

На основу одлуке Скупштине Земљорадничке задруге „Инђија“ одржане дана 26.02.2010. године, расписује се:

КОНКУРС
за избор директора Земљорадничке Задруге „Инђија“
на период од пет година

Услови конкурса:

- лице не може бити млађе од 45 година,
- радно искуство у привреди минимално десет година,
- лице мора бити држављанин Републике Србије,
- стручна спрема од IV - VII степена,
- лице мора поседовати искуство на месту директора најмање пет година.

(Скупштина је донела одлуку, да уколико постојећи директор конкурсне има предност)

Поред општих услова директор мора поседовати психо-физичку и здравствену способност и не сме бити осуђиван.

Уз пријаву на конкурс доставити:

- уверене о држављанству,
- оверен прегис - фотокопија дипломе,
- потврда о радном стажу,
- лекарско уверене,
- уверене о некажњавању,
- биографију са кратким прегледом кретања у служби,
- уверене не смеју бити старија од шест месеци,
- рок за пријављивање је седам дана од дана објављивања конкурса у новинама.

Инђија, 01.03.2010.

Конкурс објављен у дневном листу "Данас" - 01.03.2010.

Ко може да каже да је нормална ствар да један од услова конкурса за избор директора Земљорадничке задруге "Инђија" може бити да лице не може бити млађе од 45 година, као и да мора имати стручну спрему од четвртог до седмог степена? И сваки просечно заинтересовани читалац запитаће се да ли су услови наведени у конкурс уобичајени.

Проверене кадрове очигледно не треба мењати!

Дакле, ако сте млађи од 45 година и ако, не дај боже, имате нешто више школе, у старту сте изгубили сваку могућност да учествујете на овом "поштенем конкурс"у.

Наше основно питање је: коме грађани Инђије да верују - да ли актуелној власти, која их обмањује како Инђија у сваком погледу непрестано напредује, или са друге стране да верују ономе што у свакодневном животу доживљавају и гледају својим очима, а то је свеопшта неимаштина, економско пропадање, неиспуњавање предизборних обећања и задуживање општине!

Јасно је да овако више не иде, да се актуелна Јешићева власт урушава изнутра, да ово прераста у праву агонију и да сви грађани постају таоци једног отуђеног властодршца, који води нашу општину већ 11 година и који дефинитивно губи компас.

Оснивач и издавач: Српска радикална странка

За издавача: проф. др. Војислав Шешељ

Уредник специјалног издања: Никола Вукелић

Редакција: Српска радикална странка Општински одбор Инђија - Војводе Степе 38

Тираж: 11000 примерака